

۳- دکتر یا-ژنگ شی Ya- xiong she

۴- دکتر ار- چانگ تانگ Er- Chang Tong

۵- دکتر شائو چوان پان Shao- chuan pan

۶- دکتر ون ژانگ دینگ Wen- Xiang Ding

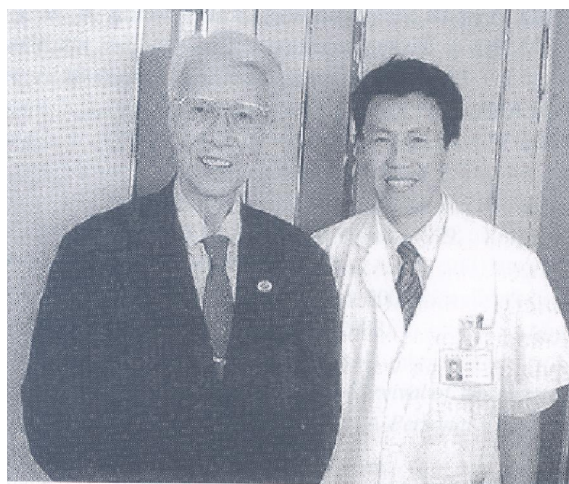
۷- دکتر ژن- گانگ زان Zhen- Gang Zhan

۸- دکتر گوانگ دا وانگ Guang- Da Wang

۹- دکتر چنگ رو هوانگ Cheng- Ru Huang

۱۰- دکتر ژن دونگ لی Zhen- Dong Li

(R:۹:۸۹)

دکتر ژانگ و دکتر لانگ لی

جراحی کودکان در استرالیا

یکی از اتفاقات عجیب تاریخ جراحی استرالیا این است که بزرگترین کمک کننده پیشرفت جراحی کودکان در انگلستان، مستعمرات انگلستان و اروپا یک استرالیایی بود که حتی یک روز هم در استرالیا کار نکرده است. دنیس براون فارغ التحصیل از دانشگاه سیدنی در سال ۱۹۱۵ وارد خدمت در ارتش استرالیا در ماورای بحار شد و دیگر تا ۵۰ سال یعنی وقتی که بازنشسته شد به استرالیا برنگشت، تمام زندگی و دوره خدمت وی در انگلستان سپری شد اما منشاء استرالیایی وی در تعیین کاراکتر و شخصیت وی در شکل دهی تکامل اولیه این تخصص تاثیر داشته است.

قبل از جنگ جهانی دوم: قبل از جنگ جهانی دوم براون تنها کمک کننده به جراحی کودکان در استرالیا نبوده و حداقل در اواخر جنگ جهانی اول جراحی بچه ها اکثراً توسط پزشکان خانواده و جراحان عمومی بزرگسال انجام می شده است. اسکان اروپائی ها در استرالیا در سال ۱۷۸۸ شروع شد، موقعی که اولین ناوگان کشتی های انگلیسی با کلونی زندانیان در بندر جاکسون سیدنی واقع در ساحل شرقی کشور پهلو گرفت. اما بهر حال باید توجه داشت که بومیان استرالیایی برای حداقل ۴۰۰۰۰ سال این کشور را در تصرف داشته اند که بعلت آشنائی آنها با این کشور و آموخته هایشان، کارهای تجربی زیادی در زمینه دانه پاشی، کشاورزی و درمان انجام میداده اند اما در مورد اینکه کارهای جراحی هم انجام می داده اند اطلاعات کمی در دسترس است. از بین خیلی از قبیله ها بعضی یک برش کوچک در زیر آلت پسران بعنوان آغاز یک آئین

می داده اند که باعث ایجاد هیپوسپادیا می شده این شاید یک روش جلوگیری از حاملگی بوده است ولی در مورد دختران اطلاعاتی وجود ندارد. پس از مسکن گزیدن اروپائی ها در قرن نوزدهم مراقبت از کودکان خیلی محدود بوده است. اولین بیمارستان کودکان در سال ۱۸۷۰ در ملبورن و سپس در شهرهای دیگر ساخته شد. جراحانی که در این بیمارستان ها کار می کردند نیمه وقت بوده و در کنار بزرگسالان بچه ها را نیز درمان می کردند. در ایالت کوئینزلند جان لاکهارت گیبسون یک مسئول افتخاری پزشکی در بیمارستان «کودکان بیمار» بریسبین (Brisbane) از سال ۱۸۸۴ تا ۱۹۲۱ بوده است او جراح ENT بود و با کمک ا-جی ترنر سندرم ناشی از مسمومیت سرب در اثر بلع تیکه های رنگ سربی خانگی را کشف کرد. دکتر لیلیان کوپر اولین زن جراح ثبت شده استرالیائی در سال ۱۸۹۴ به کادر این بیمارستان پیوست. او شاید شخصیت ارشد جراحی کودکان کوئینزلند تا قبل از جنگ جهانی دوم بوده است و بعد از او ک- فریزر (سرکنت بعدی) در بیمارستان از سال ۱۹۲۳ برای ۳۴ سال خدمت نمود. او تجربه زیادی در جراحی داشت ولی علاقه زیاد او به شکاف کام بود که در سال ۱۹۳۹ باعث شد یک مونوگرافی در این زمینه منتشر نماید. او در هیپوسپادیا هم صاحب نظر و تجربه بود. او بعلت قدرتی که کسب کرده بود باعث تاسیس دپارتمان کودکان در دانشگاه کوئینزلند شد. دکتر فریزر موسس بریگارد آمبولانس سنت جانز کوئینزلند (۱۹۴۸) و بنیاد انجمن استرالیائی طب کودکان بود و از سال ۱۹۵۸ تا ۱۹۵۹ رئیس آن نیز بوده است. در ویلز جنوبی نو در بیمارستان «کودکان بیمار» سیدنی رابرت وید، سی پی ب کلوب و ب- ال هیپسلی مشغول کار بودند. در ایالت

جنوبی استرالیا هنری-اس- نیولند رئیس کالج سلطنتی جراحان از سال ۱۹۰۳ تا سال ۱۹۲۸ جراح مشاور بود. دوگلاس مک کی جراح دیگری بود که قبل از جنگ در بیمارستان کودکان به جراحی کودکان می پرداخت. در ایالت ویکتوریا بیمارستان کودکان که بعداً بیمارستان سلطنتی نام گرفت از سال ۱۸۷۰ شروع بکار کرد. رابرت هامیلتون راسل (۱۸۶۰-۱۹۳۳) متولد انگلستان به استرالیا مهاجرت کرد (۱۹۸۲) و پس از یک دوره کوتاه فعالیت جراحی عمومی او در سال ۱۸۹۲ بصورت افتخاری به بیمارستان کودکان پیوست و کار او تا ۱۹۰۲ ادامه داشت و در این سال از طرف بیمارستان آلفرد بعنوان هیئت علمی بزرگسالان برگزیده شد. معذالک ایشان پس از بازنشستگی در بیمارستان آلفرد بعلت عشق و علاقه به بچه ها مجدداً به بیمارستان سلطنتی کودکان برگشت (در سال ۱۹۲۰) و بمدت ۵ سال در این بیمارستان کار کرد. او یک پیانیست با استعداد بوده، برای جراحی کودکان زحمات زیادی کشید و در طیف وسیعی از بیماریهای آن صاحب تجربه و نظر بوده است. با کمال تاسف این جراح برجسته در سال ۱۹۳۳ در یک تصادف اتومبیل کشته شد. چارلز سی ریان (C.C.Ryan) که از اعضاء جراحی RCH از سال ۱۸۸۲ تا ۱۹۱۴ بود یکی از اولین افرادی بود که انواژیناسیون را با موفقیت جراحی کرد (در سال ۱۸۹۷ کلوب در سال ۱۸۹۹ ریان) و جراح دیگر هنری دوگلاس استیفن بود.

در خلال سالهای ۱۹۲۰ تا ۱۹۳۰ در استرالیا کارکردن در جراحی آسان نبوده است و تعدادی از جراحان که بعداً بصورت جراحان برجسته معروف شدند فقط موقعی موفق شدند به بیمارستان کودکان به پیوندند که دوره آموزش جراحی بالغین و کار در آن را

گذرانده باشند و جراحان کودکان خالص که فقط به جراحی کودکان بپردازند تا بعد از جنگ جهانی دوم وجود نداشت.

جنگ جهانی دوم و بعد از آن: در خلال جنگ جهانی دوم جراحان مسن تر در بیمارستانهای استرالیا سرشان شلوغ بوده است. علیرغم مشکلات دوران جنگ دو واقعه مهم در استرالیا رخ داد یکی کشف اثرات سرخجه مادر بر روی بچه و ایجاد آنومالی های مادرزادی مثل کری، عقب ماندگی مغزی، نقائص قلبی و کاتاراکت توسط نورمان گریک (افتالمولوژیست ۱۹۴۱) و دیگری وارد شدن پنی سیلین در درمان در استرالیا جهت نجات یک بیمار در حال مرگ ناشی از سپتی سمی استئومیلیت توسط دکتر الیزابت ترنر در بیمارستان سلطنتی ملبورن در سال ۱۹۴۴، بنابراین عصر پنی سیلین و سایر آنتی بیوتیک ها شروع شد که انقلابی در پزشکی و جراحی ایجاد کرد.

نسل جدید جراحان ۱۹۴۵-۱۹۷۵: پس از خاتمه جنگ جراحان جوان از ارتش برگشته و شغلشان را در بیمارستان کودکان اشغال کردند. خیلی از آنها قبل از جنگ رزیدنت بودند و تعداد کمی از آنها بعنوان جراح مشغول شده بودند، بهر حال اکثر آنها دیدی از آینده جراحی کودکان نداشتند. پس از تغییر دیدگاه به جراحی کودکان صرف (pure pediatric surgery)، ملبورن نخستین جایی بود که در این میدان وارد شده و تحت ریاست لیدیِ اِلا لاتام و دیدگاه وی که بیمارستان باید جایی برای تحقیق، آموزش با استاندارد بالا علاوه بر درمان باشد قرار گرفت. یکی از شخصیت های برجسته در این زمینه راسل نور فولک هووارد بود که تمام مراحل آموزشی پزشکی را در دانشگاه ملبورن گذرانده (۱۹۲۸) و پس از طی دوره های آموزشی فراوان در استرالیا و

انگلستان و خدمات در ارتش در جنگ جهانی دوم نهایتاً در سال ۱۹۵۲ او رئیس بخش جراحی عمومی کودکان شده و جراحی بالغین را کنار نهاد. دکتر هووارد در سال ۱۹۶۲ موفق به ایجاد یک دوره فلوشیپی جراحی کودکان در کالج سلطنتی جراحان استرالیایی شد. دکتر هووارد در بیمارستان کودکان ملبورن تنها نبود چون بیمارستان در سال ۱۹۵۲ دو جراح برجسته دیگر مورای کلارک و دوگلاس استیفن را استخدام کرده بود. دکتر مورای که قبل از جنگ رزیدنت بود در سال ۱۹۴۶ به بیمارستان برگشت و تا سال ۱۹۷۴ بکار مشغول و از بانیان واحد سوختگی بود. فرانک دوگلاس استیفن یکی از بزرگترین یاری دهندگان رشته جراحی کودکان در استرالیا است. او از جراحان برجسته و محقق در جراحی کودکان و استاد پاتو-آمبریولوژی بوده است. او در ملبورن متولد شده از دانشگاه این شهر در سال ۱۹۳۶ فارغ التحصیل و پس از گذراندن دوره های رزیدنتی به جنگ فرستاده شد. در سال ۱۹۴۶ به بیمارستان برگشت و دوره های مختلفی را در جراحی کودکان در استرالیا و انگلستان گذراند و سه سال در بیمارستان «کودکان بیمار» لندن با دنیس براون کار کرد. وی در سال ۱۹۵۰ به استرالیا برگشت و با تشکیل تیم های تحقیقاتی به کار خویش ادامه داده و در زمینه های مختلف جراحی کودکان پژوهش کرده و صاحب نظر است. در سال ۲۰۰۷ در سن ۹۴ سالگی او در حال نوشتن مقاله ای بود که چگونه فشار وارده به جنین در حال رشد باعث جابجائی ساختمانها و ایجاد آنومالی می شود. در استرالیای جنوبی، آدلاید جئوفری وایلی جراح برجسته خود را وقف جراحی کودکان کرد. در پرت استرالیای غربی جراحان عمومی بطور نیمه وقت در بیمارستان های کودکان کار می کردند تا

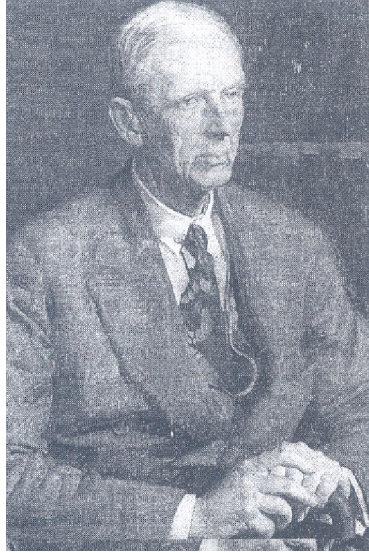
وقتی که دکتر آلاسدر مک کلار در سال ۱۹۶۰ به بیمارستان کودکان پرنسس مارگارت وارد شد. او از اسکاتلند به نیوزیلند سپس به استرالیا آمده و بخش جراحی کودکان را در بیمارستان فوق تاسیس نمود. در بریس بین کوئینزلند در سال ۱۹۶۲ اس مک گوکین اولین جراح کودکان و سپس فرد لیدیشکه جک به بیمارستان کودکان پیوست و در سیدنی در ویلز جنوبی نو با بازنشسته شدن تمام آن جراحانی که جراحی کودکان را خوب انجام می دادند دیوید دی (Dey) که مدتی در GOS لندن گذرانده بود واحد پلاستیک را در بیمارستان کودکان الکساندرا تاسیس کرد. دنیس آرنولد در یرولوژی و سپس بروس فیلمر ارولوژیست تمام وقت بیمارستان شد. رابرت جونز جراحی مغز و اعصاب، بروس بنجامین در ENT و پاتریک گراتون - اسمیت در رادیولوژی کودکان دوگلاس ابی در پاتولوژی فعالیت کردند. دوگلاس کوهن یکی از رهبران جراحی کودکان در NSW بوده است. ای-ای باورینگ نیز از تاثیرگذاران جراحی کودکان در سیدنی بوده است. مین وایل در ویکتوریا تحت تاثیر هووارد و استیفن جراحی کودکان را در تمام زمینه ها شکوفا نمود و بین سالهای ۱۹۵۶ - ۱۹۴۵ تمام تخصص های کودکان در این منطقه بوجود آمد و افرادی مثل رژیینالد-اس هوپر، جئوفری کلارگ، الان واک فیلد و جرج گانتر و بعداً جان بارنت، تونی هولمز، بروس لوانت، بردیس جانسون و کایت موتیمر، اریک پردیس، جان کولکوهون، پیتر ویلیامز و مالکوم منلوس در تخصص های مختلف جراحی کودکان برجسته شدند و در سه بخش عمومی بکار خود ادامه دادند و توافق کردند که تمام بخش بصورت عمومی (General) باقی بماند و پزشکان در روی نوزادان و ضایعات شایع شریک باشند، اما هر کدام یک قسمت مورد

علاقه خود را انتخاب کنند. بخش هووارد روی جراحی توراسیک، مری و دیافراگم با نیت مایر متمرکز شد که ماکس کنت و هلن نابلت مشاور از بریستول هم جزو این تیم بودند. بخش مورای با پترجونز با جان سولومون متخصص سوختگی و جراحی کبد و مجرای صفراوی و بخش استیفن هم به جراحی یرولوژی و آنورکتال اختصاص یافت. نیت مایر در آترزی مری، هلن نابلت در درمان مکونیوم ایلئوس در دنیا معروف شدند. دوره‌ام اسمیت که آسیستان هوپر بعنوان جراحی مغز و اعصاب بود در سال ۱۹۵۹ مونوگرافی در اسپینابیفیدا نوشت و بعد تحت نظر مشاور، کمک مولف استیفن دارای مطالعات و تجربیات در ضایعات آنورکتال، هیپوسپادیاس و یرولوژی شد. در ویکتوریا، استرالیای جنوبی، غربی و تاسمانی یرولوژی کودکان تحت نظر جراحان کودکان است و همین حالا نیز جزو دیسپلین آموزشی فلوشیب کودکان است نه بالغین، گرچه بخش های ویژه یرولوژی کودکان در ویلز جنوبی نو و کوئینزلند بوجود آمده است. در ملبورن دانشگاه دومی در سال ۱۹۵۶ بوجود آمد (موناش) که دارای یک دانشکده پزشکی هم می باشد که در آن بخش جراحی کودکان تحت نظر رابرت مک ماهون بوجود آمد.

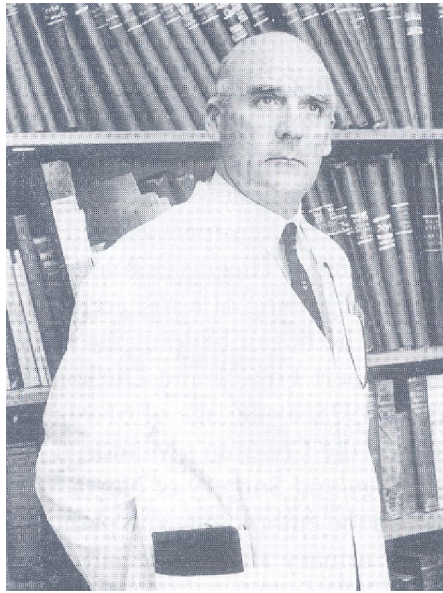
سالهای ۱۹۷۵-۲۰۰۰ = همانطوریکه انتظار می رفت از آغاز ۱۹۷۰ میلادی بعضی از جراحان کودکان نسل اول بازنشسته شدند و بتدریج افراد دیگری به این رشته گرایش پیدا کرده و نسل دوم جراحان کودکان استرالیا را بوجود آوردند که با شروع قرن جدید (۲۱) خودشان جزو جراحان ارشد شده اند. این جراحان خود رهبر موجی از پیشرفت در جراحی کودکان گشته اند و این گروه که بعضاً ممکن است با نسل سوم هم پوشانی داشته باشند عبارتند از کایت استاکس، آلکس اولدیست، الان وودوارد، جان هوستون،

جاستین کلی، اسپنسر بیسلی، هاک تان، راسل تیلور، نیل مک مولین، رابرت یاردلی، کریس کیمبر، رابرت استوندن، پاتریک دوان در ملبورن، مارتین گلاوسون، رالف کوهن، جنووو کومینز، جان هاروی، هاف مارتین، جان پیتکین، ادواردشی، آلبرت شان در سیدنی، جان کاسی، پاتریشیا داویدسون در نیوکاسل، تات هین اُنگ، روسلین واکر، مروین لندر، پترر بُرزی، آثول مک کی، روی کیمبل در بریسبین، جان فریمن، هاک تان در آدلاید، یان گالو، فیلیپ کینگ، کولین کی کیروس، آندریو بارکر در پرت، ارول سیمپسون، جرج مالکی در کانبرا و در تاسمانی ادفنتون

نسل سوم از ۲۰۰۰ تاکنون: در حال حاضر حدود ۷۰ جراح کودکان در استرالیا و نیوزیلند بصورت تمام وقت فعالند (و ۳۰ نفر بازنشسته شدند). اگر ما آن جراحان نسل دومی لیست بالا را بکنار نهیم که بعضی از آنها کماکان مشغول کارند ۳۶ جراح دیگر که در ۱۵-۱۰ سال قبل وارد میدان شدند به لیست اضافه می شود و حالا خیلی زود است که بگوئیم آنها چه نقشی در پیشرفت جراحی کودکان داشته یا خواهند داشت. شرح جراحی کودکان استرالیا تکمیل نخواهد شد مگر اینکه از نقش برجسته کالج سلطنتی جراحان استرالیا صحبت شود. (R:۹:۱۱)

دکتر هاميلتون راسل

دکتر دوگلاس استيفنز